

Slivnica pri Mariboru. Progovni preglednik g. Logožar in njegova žena sta obhajala v nedeljo dne 9. julija v krogu sorodnikov in prijateljev 25letnico poroke. Vsa leta sta preživela v vzornem zakonskem miru in slogi. Sta ostala še oba telesno čila, duševno pa popolnoma mlada. Ob jubileju se je zbralo pri njihju mnogo hvaležnih src in jima izreklo tople pozdrave. Vsemogočni jima daj še 50letnico dočakati. Naše iskrena čestitka!

Sv. Marjeta na Dravskem polju. V nedeljo dne 16. julija so vprizorili fantje in dekleta pod kozolcem g. Josipa Finžgarja splošno priljubljeno komedijo »Trije vaški svetniki«. Kljub težočam, ki so nastale takorekoč še v zadnjem trenutku od strani igralcev, je spretni režiser vendar na svojstven način izvedel režijo. Priznanje mu! Priroditev je v moralnem in gmotnem oziru dobro uspela. Zegnana je, ki je bilo isto nedeljo, je prav mirno minilo.

Gornja Polskava. Dne 12. t. m. je umrl v Kočnah posestnik Franc Koren, po domače: Grombržan. — Dne 16. julija ob ¼ na 2 je zločinska roka zažgala stanovanjsko cerkveno hišo, last bivšega g. župnika Šebata, v kateri biva njegova gospodinja. Zgorelo je vso poslopje s stiskalnico vred. Živino so rešili. Sedaj sta že dve cerkveni stavbi, gospodarsko poslopje in sedaj cerkvena v teku štirih mesecev zgoreli. Saj ni čudno, ko pa vrejo tukaj mimo množice delamrznih ljudi, katerih nihče ne nadzoruje in so vedno bolj nesramni in oblastni. Kam plovemo?

Sv. Trojica v Slov. goricah. Nemila smrt prihaja k nam prav pogostoma. Pred dobrim tednom je umrla vrta žena, članica Marijine družbe, Čučko Barbara. Bolehala je skoro dve leti. Njen pogreb je pričal, da je bila splošno priljubljena. Ob odprtem grobu je orisal delo in trpljenje pokojne g. p. Rupert. Pevski zbor je pred hišo žalosti in na pokopališču zapel turbo žalostinke. V soboto dne 15. t. m. je pa umrl skrben oče Karl Ozvatič, posestnik v Sp. Senarski. Upajmo, da uživata kot plačilo veselje, ki ga je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.

Prizadetim družinam iskreno sožaljel! Rajnima sveti večna luč! — Nagloma se je po trojiški župniji raznesla vest, da nas naš priljubljeni g. p. Rupert Suhač, samostanski vikar, kaplan, katehet itd., mora zapustiti. Nobeno oko ni ostalo suho, ko se je v nedeljo dne 16. t. m. poslovil v pričo Najsvetejšega od vdanih župljanov. Deloval je pri Sv. Trojici 6 let. Tu je ustanovil Marijini vrtec, bil goreč v vinarstvu Gospodovem, bil pa tudi ves vnet za prosvetno delo; zato so ga ljudje visoko cenili. Želimo, da bi se v novem mestu počutil srečnega; pri nas si je postavil trajen spomenik. Mesto g. p. Ruperta pride k nam iz Brežic g. p. Miroslav Saller, ki ga na tem mestu iskreno pozdravimo ter želimo, da bi se v lepili Slovenskih goricah počutil prav zadovoljnega!

Sv. Ana v Slov. goricah. Župnijska cerkev sv. Ane je te dni dobila dva nova zvonova, tako da bo v bodoče imela pet zvonov. Sprejem novih zvonov je bil v torek dne 25. t. m. Slovesna blagoslovitev se je vršila na god župnijske patrone sv. Ane dne 26. t. m. Blagoslovitev je izvršil stolni dekan g. dr. Maks Vraber iz Maribora kot zastopnik prevzvišenega gospoda knezoškofa dr. Ivana Jožefa Tomažiča. Na slovesni posvetitvi je bilo navzočega obilo ljudstva.

Gornja Radgona. V soboto dne 22. julija sta bila pokopana dva mlada fanta, ki sta utonila v Muri prejšnjo nedeljo dne 16. julija popoldne. Truplo Alojza Maček je zaneslo do občine Ižakovci in je bil pokopan v župniji Belčinci. Anton Štraki, ki je hotel svojega tovariša rešiti, pa se mu je neprevidno približal, je pa bil najden ob obrežju Mure na Spodn. Grisu. Ob tej priliki bi bilo vredno misliti, kako bi se podobne nesreče zabranile. Imamo že precej urejeno državo, posebno tukaj ob meji je vsak kot zastražen, graničarji imajo pozornost na vsakega sumljivega človeka, in poznajo vse skrivne poti ob Muri. Ali bi bilo nemogoče zabraniti kopanje zlasti na nevarnih mestih? Občina je tudi tukaj in gleda leto za letom, kako se potikajo kopalci po neurejenem obrežju dol pod železniški mostom, pa ni doslej bilo človeka, ki bi zahteval ureditev javnega, varnega kopališča. Zares, neznosna vročina, prah avtomobilov skoraj sili človeka v vodo, pa kam? Niti ene poštene ko-

libe ni ob Muri, da bi se človek preoblekel, tam nekje med grmovjem se skrivajo pesamezniki in so v vednem strahu, da brodeč po vodi ne stopi kdo na kako glaževino, na drugi strani pa se v resnici boji, da mu kdo ne pokrade obleke ali kake druge reči. V časopisju čitamo, kako si gradijo ob malih potokih kopališča, mi pa tu ob veliki reki pogrešamo te blagodenje naprave ter gledamo leto za letom, kako nam ravno zaradi pomanjkanja urejenega kopališča Mura ugrablja nedolžne žrtve. Gospod župan, tukaj imate priliko, pokazati svojo skrb za blagor občine!

Sv. Vid pri Ptujju. Po 10 letih smo imeli zopet novo sv. mašo. Dne 8. julija smo slovesno sprejeli g. novomašnika p. dr. Marjana Gojkoška. Ker je iz male vasi Trnovci to sploh prvi mašnik, smo ga bili še bolj veseli. Dan nove maše, 9. julija, je bil za vse narodni praznik. Toliko ljudstva ni zlepa videla naša župnija, tako prisrčnega veselja tudi ni najti hitro. Na gostiji smo nabrali za dijaško semenišče lepo svoto. Bog plačaj darovalcem, Bog živi novomašnika!

Lancova vas. V petek je tu umrla spoštovana Gerčka Selinšek, daleč okoli znana posestnica. Ne le lepo premoženje, njena dobra dela in pobožnost sta jo prikupila vsej okolici. Imela je lep pogreb. Poleg domačega g. župnika so jo spremlili še: novomašnik p. Gojkošek, oskrbnik Fr. Vid in g. bogoslovec Vogrinec. Lape besede ji je govoril v slovo kot botri velikega zvona g. župnik. Blaga žena, počivaj v Bogu!

Leskovec. Na god karmelske Matere božje, dne 16. t. m., je v Belavškaku 14 k zadnjemu počitku zatisnil svoje trudne oči splošno spoštovani kmet Vid Kokolj v 85. letu starosti. Čez 30 let je bil cerkveni ključar sv. Avguština. Bil je skrben za Boga, za cerkev in za domače. Vsi homo pogrešali pošteno staro korenino. Se priporoča v molitev tudi avguštinskim romarjem!

Velika Varnica. Od Sv. Avguština proti severu se beli v sredini grička prostorna, prijazna in gostoljubna kmečka hiša, naša Betanija. V njej trpijo, delajo in molijo: Lazar, Marija in Marta. Ne! Ampak: Lipek, Urška in Nežka Petrovič. Ker sta Lipek in Urška slabotnega zdravja (Lipek je v vojski pustil svojo moč in zdravje) in da ne bi gospodarstvo trpelo, se je

javile polkovniku Hoopleyju, da so našli mrtvo truplo kapitana Usshera in njegove žene v dolini Lokinga pogorja. Letalski častnik je ustrelil med vožnjo v zračnih višinah najpoprej svojo komaj poročeno ženo in nato še samaga sebe. Letalo brez vodstva se je razbilo, ko je tresčilo na zemljo. Zakaj se je odločil kapitan za tako strašno dejanje in zakaj se je doigrala družinska žaloigra v 1000-meterski višini, bo za zmiraj ostala nepojasnjena skrivnost.

Prerokovanje ciganko.

V Velesu v Srbiji se je zgodilo v zadnjem času to-le: Pred tremi meseci se je vršila v

pričan sem bil tedaj — in tudi danes sem še prepričan — da je bila Katrica več kriva kot on.

Vsi so bili pijani, vsi vrtoglavi, ti ljudje, ki so bili rešeni vojne. Kakor izmedleli potniki v puščavi so planili po prvi pitni vodi in niso pili, temveč lokalni so, pa naj je bil strup ali ne.

In tako je prišlo, da sva zadela z Medenom drug na drugega in v gostilni pri Blažunu sem videl, kako se je obnašala moja sestra in razumel sem, zakaj mi je moja nevesta, ki sem jo tako vroče ljubil, pokazala hrbet in zakaj njen strogi oče s tako rodbino ni hotel imeti nič opraviti.

Katrica ni zlomila le mojega ponosa, ne le časti naše rodbine, ampak tudi mojo veliko ljubezen.

Kakor veste, sem tedaj zbežal iz gostilne. Najprej sem dirjal domov. Matere ni bilo doma, bila je pri neki sosedki. Napisal sem materi pismo, ga pustil na mizi in stekel od doma. Ko bi bil tekkel pač do konca sveta! V svojo nesrečo pa sem srečal staro Golobovko. Ta je postala moj

zli duh. Njena duša je zmes zahomotanega sanjarstva in načelne podlosti. Pograbila me je tedaj ponoči na cesti blizu Colnarjeve in Medenove hiše in me vlekla s seboj v svojo hišo. Ona je strupeno sovražila Medena, jaz sem strupeno sovražil Medena, in tako sem sklenil zvezo s to staro čarovnico. Skrivala me je v svoji hiši cele tedne. Denarja sem ji dal precej. Vsak dan je vohunila po vasi, mi donášala zlih vesti, tudi to, da se je moja nevesta poročila z nekom drugim iz ugledne rodbine. To me je potlačilo bolj ko mrzlica na bojnem polju. Nato mi je pripovedovala, da je Colnar ljubosumen, ker se je Katrica začela družiti z nastanjenimi vojaki. Sramota je bila vedno večja. In potem mi je povedala, da bo naslednjo nedeljo zopet ples v Blažunovi gostilni.

Pritihotapil sem se tja. Legel sem na skladovnico drv blizu hiše in prežal v gostilno, kjer so plesali. Nihče me ni opazil. Jaz pa sem videl vse, kar so tam nedostojnega počeli. In ko je Katrica zbežala, ko so napol pijanega Colnarja prijeli, sem se pognal za dekletom. Najbrž je

morala Nežka ogledati za pomoč. Dne 17. t. m. je kot srečna nevesta peljala na svoj dom novega gospodarja Antona Vidoviča. Na domači veselici so veseli gostje zložili 60 Din za dijaško semenišče. Gospod blagoslovi novoporočenca in vso hišo! Naj vedno ostane bogoljubna, gostoljubna in prijazna, kakor je bila nekdanj!

Konjice. Tudi dnevnega »Slovenca« dobite lahko odslej v Konjicah. Dobite ga v Valenčakovi trgovini. Stane samo 1 dinar. Segajte po njem, kadar pridete po opravkih v naše prijazno mesto!

Laporje. Kaj naj pač poročamo ob času vsakovrstnih kriz? Hvaliti ni kaj, grajati se pa skoro ne spleča. Vendar je potrebno, da se včasih ob raznih dogodkih kaj pomenimo. V Marijinem vrtcu cveto ... Kdo? Vaših 45 malčkov, starši, ki jih je v nedeljo g. dekan v njega sprejel. To je lepo in prav, posebno dandanes, ko sami veste, kako je. Pri tej priliki samo eno vprašanje: zakaj pravzaprav godrnjate in se pritožujete nad svojimi otroki, češ, da je hudo z njimi, ko odrastejo. Večkrat je čuti, da se nekateri ne bojijo »ne farja in ne žandarja.« Tako? Kdo je kriv? Ali ne tudi vi, starši, ki jih puščate v razna viteška društva, kjer vam ne bodo cveteli, ampak brž brž pozebli. Se nič ne zavedate strašne odgovornosti? Kdor more razumeti, naj razume. — Nabori so bili one dni. Največ jih je potrjenih iz občine Hošnica. Fantje so kajpada tedaj praznovali. Razmeroma so se še precej dobro držali. Ko bi se le zmiraj tako. Pa dalo bi se več kaj reči, n. pr. o petju po večerih na vasi. Fantovsko naj bo, nikdar pa surovo! Nič ni čudnega, če so nekateri večji pokvarjenci, kot je to cerkveno dovoljeno, a večina ne sme biti! — Okrog 15 jih bo romalo od nas v Ljubljano in na Brezje, med drugimi naš agronom g. Viljem Kaukler. Za 1750 ljudi vseh starosti in spolov ni ravno veliko. Bodo pa potem ti tembolj pridni. — Morda bo koga zanimalo, koliko je v naši fari naročnikov »Slovenskega gospodarja«. Veliko, namreč precej čez sto. Sicer prihaja nekaj časopisov tudi iz Jutrove dežele. Dober katoličan pač ve, kako mora soditi o njih. Sprašujmo si vest! — Rod laporski še tako kmalu ne izumre. Za dobre štiri kovače, to je po naše čez 40 Judov se je že letos priselilo k nam. Ker mislijo ostati za stalno, so

jim oblasti že izdale domovinsko pravico. Če jim ne bo ugajalo v teh občinah, jih bodo pa kar v nove in sicer večje prepisali. Sicer se bo pa bojda to z nami vsemi zgodilo v kratkem, kot se bere že par let. To so torej naši najmlajši župljani. Med najstarejšimi so pa ti-le možje in žene: Sagadin v Kočnem, Jug (oba) na Zabljeku, Kodrič na Križnem vrhu in Robar na Videžu. Vsem želimo dočakati še mnogo let v zdravju in zadovoljnosti. — Samo še eno gospodarsko. Sadjarji, drago bo letos sadje, posebno jabolka, ker je po celi Evropi slaba letina. Zato jih ne prodajajte prezgodaj za nizko povprečno ceno, ampak rajši malo počakajte!

Braslovče. Umrl je vsled padca z lestve Jožef Planko, hlapec pri Makusovih v Malih Braslovčah, pri katerih je služil neprenehoma 33 let. Bil je mutast celo svoje življenje, le pred smrtjo je izpregovoril par besed. V celjski bolnici pa je umrla dne 18. t. m. Marija Podbregar iz Palč, stara še le 32 let. Zapušča dva mala otročiča. — Z odlokom banske uprave je zopet dovoljeno katoliško prosvetno društvo v Orli vasi. — Po daljšem odmoru so nas v nedeljo zopet razveselili braslovški pevci z lepo igro »Voda«, katero so prav dobro igrali in je bila društvena dvorana čisto zasedena občinstva.

Št. Ilj pod Turjakom. Globoke rane je nemila usoda letošnje leto prizadela splošno znani in ugledni družini Jakoba Jaš, industrijca v Št. Ilju. Kdo bi si bil pred šestimi meseci mislil, ko smo dne 12. februarja spremili k zadnjemu počitku 30letnega sina Mirka, kateri je umrl nagle smrti od kapi zadet, da bomo po tako kratki dobi spremili k večnemu pokopu že drugega Jaševega sina Ivana? Še zadnje nedelje dne 16. julija je prinesel »Slovenec« na 5. strani sliko in poročilo o 60letnici

Ali si že obnovil naročnino?

„Slov. Gospodar“ stane:

celoletno 32 Din,
polletno 16 Din,
četrtletno 9 Din.

g. J. Jaša in ravno tisti dan smo na drugi strani imeli priliko čitati poročilo z Maribora pod »Druga žrtev Drave«, da je v soboto dne 15. julija utonil v Betnavskem ribniku v Mariboru mladi, komaj 26letni Ivan Jaš, kateri je bil kot elektromonter pri tvrdki Šprager v Mariboru. Kako v živo je zadelo starše, brate in sestere žalostno hrzovjavno poročilo iz Maribora o strašni nesreči, ki se je glasilo: Ivan sinoči pri kopanju utonil! Strašna novica! Niso se še dobro posušila od solz rosna lica za pokojnim Mirkom, ki je bil določen za gospodarja, že je kruta smrt zahtevala drugo žrtev Ivana. Pokojni Ivan je bil določen, da mesto pokojnega brata Mirka prevzame domačijo. Kot izučen elektromonter je šel v Maribor, da se tam izpopolni v električni stroki, kar bi kot bodoči gospodar rabil za samostojno vodstvo domače električne centrale. Pa ni mu bilo dano, da bi končal svojo prakso in tudi ne, da bi postal gospodar lepe Jaševe domačije. Bog ga je poklical k sebi. V pondeljek proti večeru je avto furgon mestnega pogrebnega zavoda v Mariboru na željo domačih pripeljal pokojnega Ivana na njegov dom. V sredo dne 19. julija, ob 10. uri dopoldne, je bil njegov pogreb. Od vseh strani in iz vse fare so se zbrali številni znanci in prijatelji čislane Jaševe družine, da so pokojnega Ivana spremili na zadnji poti. Obisipali so belo krsto s kupom šopkov in vencev. Prišli so fantje, ki so Ivana poznali kot dobrega in poštenega prijatelja, prišli so pevci in gasilci. Pogrebne molitve in spreved je vodil pokojnikov brat Karel Jaš, kaplan od Sv. Urbana pri Ptujju ob asistenci domačega gg. župnika in kaplana ter v spremstvu še treh drugih č. gg. župnikov. Pevci so pred hišo žalosti zapeli žalostinko »Pomladi vse se veseli«, na pokopališču pa »Vigred se povrne«. Spreved s krsto je krenil v cerkev k žalni sv. maši, katero je tudi daroval pokojnikov brat Karel, nakar je spreved krenil na pokopališče. Tu je po končanih pogrebnih obredih spregovoril domači č. g. župnik in duhovni svetnik Dav. Roškar, ki je s solzami v očeh orisal bogudvano življenje blagega mladeniča. V srce segajoče besede, katere je spregovoril č. g. župnik, so privabile skoraj vsem pogrebcem solze v oči. V imenu fantov pa se je poslovil od pokojnega Ivana mladenič Bogomir Urbancl. Huda je bila ločitev od nadebudnega mladeniča, ki ga

mislila, da ji je Colnar za petami. Ko pa se je okrenila in zagledala mene, je od strahu rezko zakričala. Spoznala je, da drevi v smrt. In res je dirjala v smrt. Pri Colnarjevem studencu sem toliko časa tiščal njeno glavo v vodo, da je utihnila.

Ne vem več, kako se je to zgodilo. Bila je v meni velika sila, in moje telo je bilo le stroj, ki je bil tej sili poslušen.

Nato sem pobegnil. Prišel sem v pristanišče ravno dve uri prej, predno se je odpeljala ladja v Južno Ameriko. Odpeljal sem se z njo. Za to, kar se je zgodilo sedaj doma, se nisem brigal več. Vse v meni je bilo mrzlo in mrtvo.

Tu sem se skrčil v pragozd. Tostran morja je lahko dobiti papirje na napačno ime. Živel sem v pragozdu kakor živina in delal kakor živina. Nato se je preobrnilo. Postal sem premožen. In tedaj me je žgoče domotožje gnalo domov. No, saj veste, kako sem se zopet sešel z materjo in z Vami, svojim starim, ljubljanim učiteljem. Stari Blažun, v čigar krčmo sem na poti domov

krenil, mi je povedal vse, kar je bilo važno, ne da bi me spoznal: da moja mati še živi in da jo ljudje spoštujejo, da je živela moja nekdanja nevesta v nesrečnem zakonu in da je umrla, da je bil Colnar obsojen na dvanajst let ječe. Tedaj sem pač čutil v svojem srcu ukaz, ki mi je veleval, naj grem, priznam vse in rečem: izpustite Colnarja, zaprite mene namesto njega; jaz sem kriv. Toda nisem mogel storiti tega koraka. Morebiti je bila kriva strahopetnost. Morebiti me je moja neusmiljena usoda napravila za strahopetca, mene, starega bojvnikarja s fronte, ki sem tisočkrat gledal smrti v oči. Pomislil sem, da je Colnar s svojo lahkomišelnostjo zakrivil, da se je moja sreča podrla in da je mene, ki sem bil do takrat vri, porinil na pot zločina. Nisem imel nobenega usmiljenja z njim, kakor tudi z mano ni bil nihče imel usmiljenja. Najbolj pa me je skrbelo mati. S svojim priznanjem bi jo bil pogljal v smrt. Potem bi bil imel še življenje svoje matere na vesti, kakor imam na vesti življenje svoje sestre, za katerim mi je neizrečeno hudo.

Velesu poroka Milorada Stankoviča z Marijo Silakovič, hčerko uglednega veleškega meščana. Par dni pred poroko je prišla k nevesti ciganka in ji je prerokovala: Na dan poroke bo zadela mlado nevesto huda nesreča, o kateri bo govorilo celo mesto. Ciganka je še pripomnila, da bosta Marija in njen mož umrli 90 dni po poroki. Prerokbi se je smejala nevesta in njeni domači. Tri dni za tem je bila poroka. Takoj po poroki je nevesta tako zbolela, da so jo morali nesti v cerkev. Med poročnim obredom je obšla ženi na taka slabost, da je moral duhovnik hiteti z molitvami. Mlada za-

je vihar usode odtrgal z drevesa Jaševe družine kot svojo žrtev ter jo položil v črno zemljo. Za Jaševo družino je to težka preizkušnja. Pa tudi to preizkušnja bo ta družina, ki je prepojena z zaupanjem in ljubeznijo do Boga, z njegovo pomočjo potrpežljivo prenesla. Mir blagi duši, preostalim pa naše iskreno sožalje!

Šmartno pri Slovenjgradcu. V noči od nedelje 16. do ponedeljka 17. julija je po dolgi mučni bolezni za vedno zatisnil svoje trudne oči naš obče spoštovani g. Gregor Krpač, organist v pokoju. Blagopokojni je bil rojen leta 1862 v Šmartnem pri Velenju. Ker je imel posluš in veselje do petja, se je posvetil orglarskemu poklicu. Po končani ljudski šoli je šel v orglarsko šolo v Celju, katero je končal s prav odličnim uspehom. Po dovršeni šoli je služboval nekaj časa v Št. Ilju pod Turjakom, potem v Zavodnju pri Šoštanjju in dve leti v Šmiklavžu pri Slovenjgradcu. Leta 1891 je prišel za organista k nam v Šmartno. Tu je služboval celih 38 let, dokler ni leta 1929, ko so ga začele zapuščati moči, stopil v zasluženi pokoj. Pokojni Gregor je bil dobra in mirna duša, spreten organist in pevec. Vse ga je rado imelo in spoštovalo. Svoje številne otroke je vzgajal v pravem krščanskem duhu v dobre slovenske sinove, oziroma hčere, kateri so že v zgodnji mladosti vstopili v naša katoliška društva in tam kot funkcionarji uspešno delovali. Le žal, da z njimi ni imel prave sreče. Trije sinovi so postali žrtev svetovne vojne. Sin Rudolf je bil učitelj, ter je prišel bolan iz vojne in je umrl leta 1916, sin Franc je kot nadporočnik srečno preстал vojno, prišel zdrav domov, vstopil k narodni straži in tu je dobil od Nemcev kmalu smrtonosno kroglo in je leta 1918 izdihnil. Sin Avgust je ravno tako prinesel kal bolezni iz svetovne vojne in leta 1920 kot organist v Ormožu podlegel zlim posledicam vojne. Ostal je še edini sin Ivan, kateri je tudi spreten organist in pevec ter je po blagopokojnem Gregorju organistovske vaje vzela v svoje roke. Pogreba, kateri se je vršil v sredo dopoldne, se je udeležilo mnogoštevilno občinstvo iz domače in sosednjih župnij, stanovski tovariši-organisti iz sosednjih župnij, gasilci in pevci. Pevski zbor je pod vodstvom pevovdije g. Al. Krajncja iz Slovenjgradca zapel pred hišo žalosti žalostinko »Oj težka pot«, in na pokopališču pa »Oj spavaj sladko, srce drago«. Kr-

sto so venčali številni šopki in vencji. Cerkven bodrilni govor in žalno sv. mašo je opravil g. profesor dr. Josip Somrek, provizor v Slovenjgradcu, kateri je v spremstvu domačega kaplana č. g. Poteko in č. g. Horvata, župnika iz Starega trga, vodil tudi pogreb. V imenu Krpačeve žalujoče družine se tem potom zahvalimo vsem, ki so pokojnika spremili na zadnji poti za izkazano sočutje. Prav posebno se zahvaljujemo č. g. duhovnikom, pred vsem še profesorju dr. Somreku za lepe besede v cerkvi, pevskemu zboru, gasilcem, gg. organistom, zastopnikom občin in vsem darovalcem vencev in šopkov. Vsem iskren Bog plačaj! Krpačevi rodbini pa iskreno sožalje!

Svetina pri Celju. Vsem romarjem in prijateljem lepe narave, ki jo nudi v tako prijazni in prikupljivi obliki hribovita Svetina pri Celju, se s tem naznanja, da se bo vršila ožbaldska, to je lepa nedelja, prvo nedeljo v avgustu, dne 6. Že v soboto lahko opravijo romarji sv. spoved. V nedeljo bo dvojno sv. opravilo: ob 6. in ob 10. uri. Ker se ravno sedaj popravljajo, restaurirajo znane stenske slike velikega mojstra Jakoba Brolla od leta 1872, in sicer po akademičnem slikarju g. Mihaelu Frasu iz Slivnice pri Mariboru, ter bo delo do lepe nedelje izvršeno, bodo številni častilci svetinske Matere božje imeli priliko ne le opraviti svojo pobožnost, ampak se veseliti tudi lepote cerkvene umetnosti. Pridi vrh svetinskih planin, Marijin dobri, zvesti sin! — V Kanjunah sta v zadnjem času umrla posestnika Jože Mehle in Janez Jurkošek; bila sta si dobra soseda in prijatelja v življenju in trpljenju. Ko je umiral Jurkošek, je sosed Mehle želel, da bi mogel kmalu priti za njim; Bog je uslišal njegovo prošnjo. Bila sta vrla moža, pridna gospodarja, v zadnjem času trpina dela in bolezni, a sta svoje težave prenašala kot prava krščanska moža! Počivajta v miru v okrilju svetinske Matere božje!

Sv. Rupert nad Laškim. V trpljenju in stiskah živimo, trdo je naše delo, življenjske skrbi nas tlačijo vsak dan; zato pa tako radostno pozdravljamo trenutke, ko se duh dviga iz tega dušljivega ozračja moderne krize k prelepim vzorom sreče in pravega veselja. Take trenutke smo uživali v nedeljo dne 25. junija, ko je ljubko krdelec srečnih otrok pristopilo k prvemu sv. obhajilu na čelu vseh šolarjev in

treh Marijinih družb; malodane vsi verniki, ki so bili v cerkvi, so pristopili k sv. obhajilu. Popoldne pa so vsi rupertski šolarji, 150 po številu, med slovesnim, nad vse ganljivim obredom stopili v Marijin vrtec; z radostnim srcem so vsi obljubili: hočemo biti in ostati dobri Marijini otroci. Ist prizor smo gledali in uživali eno nedeljo pozneje dne 2. julija na Svetini: tudi tam so srečni prvoobhajanci in vsi pridni šolarji, 91 po številu, postali Marijini otroci; Marijin vrtec hočejo obdelovati in negovati skrbno in zvesto. Bog daj stanovitnost!

Borba z ognjenikom.

Java (pod Indijo) je velik otok, ki je ena na ognjenikih najbolj bogata pokrajina na celem svetu. Otok šteje 40 milijonov prebivalcev, je zelo gosto naseljen in popolnoma odprt kulturi. Pač ga je Java dežela neprestanih nemirov; vedno pod pretnjo ognjeniških izbruhov. Kljub omenjenemu dejstvu ne najdemo niti v najbolj ogroženih delih ne obdelane zemlje. Rodovitnost tal priganja človeka, da vedno več obdela, obseje ter stokratno žanje. In ves trud ter rodovitnost uniči pogostoma človeku ena sama ura.

Ognjenik Kloet je pravi strah osrednje Jave. Na tem vulkanu preizkušajo sedaj hribovite umetnosti. Eno dobro lastnost ima ognjenik izmed vseh njegovih tovarišev, da pričinja svoje uničevalno delovanje v rednih prestankih. Lahko je v naprej preračunati, kdaj ravno bo pričel z bruhanjem. Po opazovanjih in ugotovitvah se pojavlja njegova delavnost vsakih 14 let in sicer od sredine julija do sredi avgusta.

Odmore v bruhanju so uporabili zato, da so raziskali vzroke izbruhov. In ugotovili so, da se dogajajo bruhanja vedno tedaj, ako je prekoračila voda jezera v žrelu gotovo višino. Ta zaključek opazovanja so ponovno preizkusili po izbruhu leta 1919 in nato so se podali inženjerji na delo.

Ker je dvig vodne površine v jezuru ognjenika vzrok izbruhov, je bila s tem

konska sta res umrla eden za drugim, kakor je bilo napovedano od čiganka.

Nekaj o državah južne Amerike.

V neizmerno pokrajino ob braziljanski reki Amaconas bi lahko pospravili vse ljudi iz celega sveta, seve, ako bi bilo dovolj denarja na razpolago za uresničenje tega načrta. V krajih ob veletoku Amacunas je vse polno pragozdov, ki so ogroženi od mrzlice in divjih, milijone broječih indijanskih plemen, kojih naloga je, da vsakega raziskovalca ustrelijo z zastrupljenimi puščicami. Meje južnoameriških držav nikakor niso določene in jih je mo-

Tako, gospod učitelj, to je moja izpoved. Izročite jo oblasti. Vzrok te izpovedi pa je, ker ste mi sporočili, da je moja mati umrla in ker sem kmalu nato bral v domačem časopisu, da je Meden vse priznal in da je bil Colnar izpuščen iz ječe.

Moje življenje se nagiblje k zatonu. Nekje v divjem kraju, kjer bom živel pod tujim imenom, bom sklenil svoje dni. Upam, da jih ne bo veliko več. Prepričan sem, da me ne bodo mogli najti in me vleči pred sodnijo. Moj sodnik bo Bog. Iz šole še znam Gospodovo molitev: Očenaš. Kadar ga molim in pridem do besed: Odpusti nam naše dolge, kakor odpuščamo tudi mi svojim dolžnikom, tedaj moram prenehati in misliti na Katrico in Colnarja. In povejte mu le, da moje življenje v tej samoti, v teh dušnih mukah in tako daleč od sveta ni nič manj hudo, kakor življenje v kaznilnici. Morebiti bo rekel, kakor pravim jaz: sedaj je med nama poravnano.

Vas pa, spoštovani gospod učitelj, še enkrat iz liubezni pozdravljam. Nikoli več Vam ne bom

pisal. In nikoli več ne boste izvedeli za moj naslov.

Ostanite zdravi! Bog naj Vam povrne ljubezen in zvestobo!

Andrej Bogatec.

Odvetnik je odložil pismo. Nekaj časa je sedel tiho. Nato je stopil k starčku in ga pogladil po glavi:

»Gospod učitelj, sedaj sem prebral vse!«

Učitelj je dvignil glavo in motno pogledal odvetnika.

»Dragi gospod učitelj, mož, ki je napisal to pismo, je kljub vsej krivdi, ki jo je v pismu priznal, dostojen človek! Nikoli ne bom le količkaj poskušal, da bi izvedel, kje je, in ga tiral pred sodnijo.«

»Da,« je rekel starček, »da, poznam ga, dober je. Toda tudi Colnar ni slab človek!«

»Oh,« je vzdihnil odvetnik, »smo pač ljudje! Dragi gospod učitelj, pravili zločincev je med